

ikke ændrer noget i den hidtil gældende Udgang til efter Bevilling at kunne yde højere Rente end den legale, om end der i Udvalget har været nogen Stemning for at indskrænke saadan Bevilling til visse sekundære Prioriteter. Man har dog herved næret overvejende Betænkelighed for ikke at drive Kapitalen bort under fremtidige mulig forandrede Forhold.

Medlemmerne Berntsen, Dalsgaard, L. Dinejen og Sloth skulle derfor anbefale Lovforslagets Vedtagelse, idet man dog ønsker at tilføje en Bestemmelse, der tilfigter at hindre en Omgaaen, som hidtil har fundet Sted af Lovens Bud om, at der kun ved Bevilling kan svares højere Prioritetsrente end den legale, derved at der f. Eks. for Beksellaan ved Stadeløsbrev er stiftet Pant i fast Ejendom mod Rente af 20. à 25 pCt. (jfr U. f. N. 1874 pag. 257).

Et Mindretal (Alberti, H. Hansen, Kr. Jensen [Hjørring N. 2. B.], P. Sørensen og Røhr) tillægger ikke Lovforslaget nogen Betydning, idet dette formentlig kun vil føre til en forøget Anvendelse af Rentebevillinger og derigennem til forøget Udgift for Debitorerne og til en Forvirring af den offentlige Mening's Begreber om løvbunden Rentefod.

Anderledes vil det stille sig, hvis Mindretallets Endringsforslag vedtages, saa at offentlige og under offentligt Tilhyn staaende Midlers Bestyrere hindres i at paalægge deres Debitorer at skaffe Rentebevilling. Derved vil en virkelig Rentenedgang indtræde for en meget stor Kapitalmasse og muligvis ogsaa paavirke Rentefoden af andre Kapitaler.

Et Mindretal (S. Hage og Scharling) kan ikke tilraade Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag, der er i afgjort Modstrid med den Stilling, som Lovgivningsmagten i Løbet af de sidste 40 Aar har taget til dette Spørgsmaal.

Efter at en Rentefod af 4 pCt. i lange Tider havde været fastslaaet i Lovgivningen

som den højeste, der maatte tages af alle Ublaan, besluttede man i 1855 ved Lov af 6te April at frigøre Rentefoden for alle Laan, der ikke vare sikrede ved Pant i fast Ejendom, og samtidig tillodes det Debitorerne at svare indtil 6 pCt. af Prioritetslaan, dog saaledes, at de skulde søge Bevilling til at svare højere Rente end 4 pCt., hvilken Bevilling skulde betales med $\frac{1}{2}$ pCt. af Laanets Størrelse, dog ikke over 64 Kroner for et Laan. Da det i 1857 viste sig vanstelig for adskillige Debitorer at erholde Laan paa disse Billaar, tillodes det ved foreløbig Lov af 29de December 1857 at udstede Bevilling ogsaa til at svare højere Rente end 6 pCt., en Tilladelse, som bortfaldt, da de forandrede Forhold allerede i Marts 1858 gjorde den overflødig. Derefter bestemtes det i 1858 ved Lov af 30te December, at Bevillingerne kunde meddeles gratis. Og omtrent 20 Aar senere bestemtes det efter Finansudvalgets Initiativ, at Rentebevillingen skulde udstedes uden Betaling. Dog blive Andragenderne om Bevilling til at svare højere Rente end 4 pCt. at forshyne med et Stempelmærke til 65 Ore.

Bevægelsen er saaledes stadig gaaet i Retning af at udvide og lette Debitorernes Udgang til at svare højere Rente end 4 pCt. Og at dette er sket i Debitorernes Interesse, fremgaar tilstrækkeligt af selve det Faktum, at de maa søge Bevilling dertil, saa vel som deraf, at det hører med til de Begunstigelser, der indrømmes Kreditforeninger, [at Interessenterne i disse skulde være berettigede til at afflutte Laan til højere Rente end 4 pCt. Og i det for nylig til Rigsdagen indbragte Andragende om Oprettelsen af en Centrallaanekasse er det ligeledes fremhævet, at der i Debitorernes Interesse bør gives dem Udgang til at svare højere Rente end 4 pCt. uden Bevilling. Mindretallet stønner da ikke, at de nuværende Tidsforhold tale for at paalægge Debitorerne uden for Kreditforeningerne den særlige Byrde, nu at skulle søge Bevilling for at svare en Rente af